

ANNE GRIFFIN

Een *lichte*
fluistering

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Anne Griffin
Oorspronkelijke titel: *Listening Still*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: © Imacture / Adobe Stock
Zetwerk: Zetspiegel, Best
Druk: CPI books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0945 2
ISBN 978 94 027 6437 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk maart 2022

Originele uitgave verschenen bij Sceptre, een imprint van Hodder & Stoughton.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Op het moment dat mijn vader vertelde dat hij met pensioen ging en de begrafenisonderneming aan mij wilde overdragen, kreeg ik vluchtneigingen. Ik wilde wegrennen naar de verste uithoeken van de aarde, het randje van de steilste klippen opzoeken, mijn gezicht naar de hemel opheffen en lucht opsnuiven die niets van me wilde. Ik wilde me laten opslokken door die vrijheid van verwachtingen, tot de warmte doordrong in al mijn ledematen, elke rimpel en frons gladstreek en mijn stevig gebalde vuisten losmaakte.

Ik had al eens eerder willen vluchten, maar was daar niet in geslaagd. Plichtsbesef, zie je. Plichtsbesef, plichtsbesef, plichtsbesef. Dat woord mocht wel in drievoud onder mijn naam in mijn grafsteen gekerfd worden, zodat iedereen zou begrijpen wie ik, Jeanie Master-son, echt was. Waardoor ik werd gedreven en geremd. En ja, als ik heel eerlijk ben, ook waarvan ik genoot, verstrikt als ik was in een wereld die me zowel blij maakte als angst aanjoeg. Mijn hart verscheurd door iedereen die me nodig had, net zoals ik hen nodig had.

Na hun pensionering zouden ze in Baltimore gaan wonen, vertelde mijn vader. Pap en mam, David en Gráinne Masterson, zouden hun biezen pakken en over een maand of zes vertrekken. Misschien denk je nu dat hij op Baltimore in de Verenigde Staten

doelde. Dat kan ik je niet kwalijk nemen, want het klinkt wel lekker exotisch. Maar ik wist precies waarover hij het had. Het Ierse Baltimore, bijna in de punt van de zesde teen van het land. In het graafschap Cork, ongeveer driehonderd kilometer van Kilcross, onze woonplaats. Niks vliegtuigen, airmiles en paspoorten. Ze zouden gewoon in de auto stappen naar de plek waar we in de zomervakantie naartoe waren gegaan toen mijn broer Mikey en ik nog klein waren. Meestal bleef het bij een lang weekend, maar soms, als mijn vader zich kon losmaken van zijn verplichtingen als begrafenisondernemer, gingen we wel een hele week. In dit vak konden we geen bordje aan de deur hangen met het beleefde verzoek om nog eens langs te komen wanneer we weer terug waren. De doden waren niet zo van het wachten. Al zou je ook kunnen zeggen dat ze juist alle tijd van de wereld hadden. Mijn tante Harry, in die tijd onze enige balsemer, bewaakte het fort terwijl wij over de pier slenterden, op de zandstranden speelden en aan onze softijsjes likten. Ik vond het heerlijk in Baltimore. Dat vonden we allemaal, en nu zouden mijn ouders er gaan wonen en zouden mijn man Niall en ik het huis en de zaak voor onszelf hebben.

‘Maar jullie zijn nog maar net zestig,’ riep ik uit toen mijn ouders tegenover ons zaten en het vertelden. We zaten in een van de woonkamers in het grote huis waar we met zijn allen woonden. Er waren vijf slaapkamers; zes als je de kamer meetelde waar mijn moeder een inloopkast van had gemaakt. Een van de andere kamers had ze willen omtoveren tot een sauna, maar daar had mijn vader een stokje voor gestoken. ‘Dat is toch veel te jong om met pensioen te gaan?’

‘Dat weet ik niet, hoor. Schooldirecteuren gaan ook vroeg met pensioen,’ wierp mijn vader tegen.

‘Jij bent toch geen schooldirecteur? Je bent een man met een eigen zaak, zonder een goede oudedagsvoorziening.’

‘Ach, ik heb een getalenteerde dochter die prima in staat is om ons allemaal van ons natje en droogje te voorzien. Om nog maar te zwijgen van de man naast je, de beste balsemer van het land.’ Hij knipoogde naar Niall alsof hij zijn prijsstier op de veemarkt van Kilcross was.

‘Laat Harry dat maar niet horen,’ zei ik kortaf, nog voordat ik me kon bedenken hoe kwetsend dat was. ‘Sorry, Niall.’ Ik legde mijn hand op zijn knie. ‘Zo bedoelde ik het niet.’

‘Geeft niks, ik begrijp het wel.’ Met een glimlach pakte hij mijn hand vast, nog niet klaar om die te laten ontsnappen. ‘Harry is briljant. Ze heeft me alles geleerd wat ik weet.’

‘En ze gaat nergens naartoe,’ viel mijn vader hem bij. ‘Van die zus van me kom je niet zomaar af. Als het aan haar ligt, gaat ze gewoon door tot ze in de negentig is.’

‘Maar je hebt het er nooit eerder over gehad om met pensioen te gaan, pap.’ Eerlijk gezegd had ik de gedachte daaraan ook nooit toegelaten, zo afhankelijk was ik van hem geworden.

‘Dat weten we, lieverd,’ bemoeide mam zich ermee, ‘maar je vader en ik willen graag het beste maken van de tijd die ons nog rest. Nu kan hij nog lekker vissen en kan ik me eindelijk op mijn poëzie storten.’

Mijn ouders wisselden een liefdevolle blik.

‘Poëzie? Ik dacht dat je daar de brui aan had gegeven nadat je die avondcursus had gevolgd, omdat je het allemaal te ingewikkeld vond en je afvroeg wat er mis was met een ouderwets rijmschema.’

‘Ik wil maar zeggen dat ik door het runnen van de kapsalon nooit tijd had om er genoeg aandacht aan te besteden. Trouwens, het huis dat we vroeger in Baltimore huurden, kwam in de verkoop. Als dat geen kismet is, weet ik het ook niet meer.’ Met haar perfect gemanicuurde vingernagels beroerde ze de punten van haar schouderlange balayagekapsel, en ze glimlachte in zichzelf.

Ze leek erg in haar nopjes met haar woordkeuze, alsof ze de smaak in haar mond koesterde als smeltende chocolade.

‘Ik dacht dat je niet in dat gedoe over een zesde zintuig geloofde.’

‘Begin nou niet weer, Jeanie. Je weet best dat ik geloof dat je vader en jij de doden kunnen horen. Alleen zit ik er niet op te wachten dat ze continu ons leven binnendringen. Je vader is toe aan een beetje welverdiende rust.’

‘En dat ik hier met hen achterblijf vinden jullie geen probleem?’

‘We dachten dat je dat juist wilde.’ Er verscheen een gekrenkte blik in haar ogen toen ze de vaste grond onder haar voeten voelde verdwijnen, zonder te weten waarom. Haar hand ging naar haar borst, met haar vingers gespreid als de vleugels van een vlinder op een klaverblad. ‘Je had het er altijd over dat je naar hen wilde luisteren. Dat je wilde horen wat ze te zeggen hadden en de dingen waarmee ze zaten voor hen wilde oplossen.’

Toen ik vijf was misschien, wilde ik heel kinderachtig zeggen.

‘Hoe moet het dan met Mikey?’ probeerde ik haar af te leiden met behulp van haar favoriete gespreksonderwerp.

Mikey was mijn twee jaar oudere broer. Wanneer ik als kind aan buitenstaanders probeerde uit te leggen hoe het met hem zat, zei ik altijd dat hij anders was. Tot er op zijn dertiende een autismespectrumstoornis bij hem werd vastgesteld. Al legde mam er altijd de nadruk op dat hij maar nét binnen het spectrum viel. Door die onderzoeken had ik eindelijk de juiste bewoordingen gevonden. Mikey was ‘goed functionerend’ en ‘zeer capabel’, alleen niet altijd zoals wij dat graag zouden willen.

‘We hebben het met hem besproken en –’

‘Hebben jullie het eerder tegen hem gezegd dan tegen mij?’ Normaal gesproken was Mikey degene binnen ons gezin die in bescherming werd genomen. We lichtten hem pas in wanneer we

alles hadden uitgedacht en we een zo groot mogelijk vangnet voor hem hadden gecreëerd.

‘Alleen in hypothetische zin.’

‘Kom nou toch, we weten allemaal dat Mikey niet aan hypothetisch doet. Bij hem is alles zwart-wit.’

‘Nou, inderdaad. Hij wilde heel graag weten wanneer we zouden gaan verhuizen en hoe hij zijn verzameling tijdschriften daarheen zou kunnen krijgen. We zijn een tijdje bezig geweest om het beste verhuisbedrijf uit te zoeken. In dat soort dingen is hij heel goed,’ zei mijn moeder trots.

‘Dus hij gaat met jullie mee?’

‘Natuurlijk. Hij kan toch moeilijk hier blijven? Dat verwachten we helemaal niet van je, Jeanie. Hij is onze zoon, we willen hem dicht in de buurt hebben.’

Zo had mam het altijd gewild: haar zoon bij haar in de buurt.

‘Maar mij niet?’

Mijn moeder leek geschokt omdat haar dochter van tweeëndertig zo kinderachtig uit de hoek kwam. Dat kon ik haar niet kwalijk nemen. Alleen is het echt verbazingwekkend wat er zoal uit je mond komt wanneer je in paniek bent.

‘Jij bent getrouwd, Jeanie. Je woont hier, met Niall.’ Ze wees zelfs naar hem, voor het geval dat ik vergeten was dat ik een man had. ‘Je hebt hier je leven, je werk. We dachten niet...’ Ze keek naar mijn vader. ‘Zeg jij nou eens wat, David.’ Ze sloeg haar benen over elkaar, duidelijk verontrust door de wending die dit gesprek nam.

‘Je moeder heeft gelijk, Jeanie. Natuurlijk verhuizen we omdat we het rustiger aan willen doen, maar ook omdat we jou de kans willen geven om dit bedrijf te runnen zoals je dat zelf wilt, om zelf aan het roer te staan. Vanaf nu kun jij alle beslissingen nemen, zonder ze eerst aan mij voor te leggen. Het is heel wat waard om je eigen baas te zijn.’

‘En als ik dat nou niet wil? Als ik nou eens precies op de oude voet verder wil gaan, of juist iets heel anders wil? Misschien wil ik wel naar de andere kant van het land verhuizen, net als jullie.’ Zo, dat was eruit.

‘Nou, we dachten... Ik bedoel, is dat zo? Wil je iets anders gaan doen?’

Drie hoofden werden naar mij toe gedraaid. Dat van mam met open mond, dat van pap met fronsrimpels in zijn voorhoofd, dat van Niall met dat vleugje bezorgdheid dat ik nooit expres veroorzaakte. Allemaal wachtten ze op mijn antwoord.

Bijna gaf ik toe dat ik me altijd had afgevraagd hoe het zou zijn om een heel ander leven te leiden. Maar als ik nu die droom najoeg en mijn vader met pensioen ging, was het gedaan met de doden. Dan zou niemand hen meer kunnen horen. Ik was namelijk de laatste dodenluisteraar, de lijn hield op bij mij.

‘Hoor eens,’ draaide ik eromheen, ‘ik zeg alleen dat jullie me voor een voldongen feit stellen. Alsof ik er zelf niets over te zeggen heb.’

‘Wacht even, Jeanie.’ Pap stak afwerend zijn handen op. ‘Je moeder en ik willen alleen maar dat je gelukkig bent. We dachten dat dit een leuke verrassing voor je zou zijn.’ Hij keek naar de taart die hij had gekocht, waar GEFELICITEERD op stond. Bij binnenkomst had ik de taart al zien staan en gretig geglimlacht. Toen mijn vader dat zag, zei hij met een grijns dat ik moest wachten tot hij zijn nieuwtje had verteld. Nu keek hij ernaar alsof het zijn lievelingshond was en we die moesten laten inslapen. ‘We hebben zelfs je favoriete taart uitgezocht – mokka.’ Hij wendde zich tot mijn man. ‘Jij bent hier toch wel blij mee, Niall?’

‘Ik...’ Niall wierp een blik op mij, alsof hij in tweestrijd stond en niet wist wat hij moest zeggen. ‘Ik ben heel blij voor jullie. Het is jullie gegund en ik ben heel dankbaar voor het feit dat jullie me deze kans willen geven. Alleen komt het nogal onverwacht, geloof ik.’

‘Wist jij hier ook van?’ Het was eruit voor ik het wist.

‘Nee!’ Ongelovig staarde hij me aan.

‘Jeetje, Jeanie, maak het die man eens niet zo moeilijk.’ Dat was mijn moeder.

‘Wat? Vind je me nu ook al een slechte echtgenote?’

‘Zullen we ons allemaal een beetje inhouden?’ Mijn vader schoof naar het randje van zijn stoel en stak zijn rechterhand als een verkeersregelaar omhoog om nog meer uitbarstingen te voorkomen. ‘Niall, schenk jij even een drankje voor ons in, voordat we allemaal een zenuwinzinking krijgen. Een gin-tonic voor ons, en wat er ook maar nodig is om deze hier rustig te krijgen.’ Hij keek me aan toen Niall de kamer uit liep en kwam dapper naast me zitten. ‘Voelt dit als verraad? Is dat het, Jeanie? Voelt het alsof we je in de steek laten? Want dat is niet zo, lieverd. Verre van, zelfs. We zijn gewoon het zoveelste echtpaar dat in de herfst van hun leven beseft dat ze het iets rustiger aan moeten gaan doen. Dat valt niet mee als je een eigen bedrijf hebt. Misschien denken Niall en jij er op een dag ook zo over. En dan, nou ja...’

Dan zul je het huis moeten verkopen. Zo had het einde van de zin geluid als hij die had durven afmaken. Tot nu toe had ik tot hun grote teleurstelling namelijk nog geen kleinkinderen voortgebracht, dus zag het er niet naar uit dat ik, net als zij, de zaak aan mijn kinderen zou kunnen overdragen.

‘Moet je horen, lieverd. Het spijt ons, oké? We hadden echt niet verwacht dat dit je zo overstuur zou maken. We hadden eerst jou moeten polsen, in plaats van je voor een voldongen feit te stellen. Dat snappen we best. Toch, Gráinne?’

‘Natuurlijk, schat.’ Mijn moeder gaf me een klopje op mijn knie, waardoor ik me vreselijk schuldig voelde over mijn gedrag en mezelf een piepklein glimlachje kon afdwingen.

Dat leek mijn vader het juiste moment om me te omhelzen. ‘We

hebben het gewoon verkeerd ingeschat. Neem het ons maar niet kwalijk, oké? Het komt allemaal wel goed. Zo'n haast hebben we niet om weg te gaan. We kunnen het wat rustiger aan doen en ervoor zorgen dat het allemaal op de juiste manier gebeurt. Wat vind je daarvan?'

Ik kroop weg tegen de borst van de man die me altijd had beschermd, me altijd de weg had gewezen als ik het spoor bijster was. Mijn vingers trippelden over zijn zachte wollen pak. Mijn vader was altijd keurig uitgedost, hij droeg alleen het beste van het beste. Heel simpel gezegd kwam het erop neer dat ik er gewoon niet alleen voor wilde staan met de doden. Het betekende veel voor me dat pap hen ook kon horen, dat we samen iets op ons namen waar we niet om hadden gevraagd maar waarmee we waren geboren. Soms was dat wat de doden van ons vroegen wanneer ze opgebaard lagen niet zo eenvoudig. Ook al praatte mijn vader er niet zo vaak over als ik zou willen, toch deed het me goed dat ik iemand had die begreep hoe zwaar en mooi deze gave kon zijn. Maar als mijn vader het alleen had gekund voordat ik erbij kwam, kon ik dat vast ook. Was het nou zoveel gevraagd om hem een rustig pensioen te gunnen, zonder zorgen om mij?

Ik wist er jammerend 'oké' uit te persen, precies op het moment dat Niall weer binnenkwam met een dienblad vol drankjes.

'Dank je, Niall.' Mijn vader liet me los om weer tegenover me te gaan zitten.

'Heeft Mikey er echt geen problemen mee dat jullie weggaan?' vroeg ik gelaten, terwijl Niall me een gin-tonic in de hand drukte. 'Dank je,' zei ik geluidloos.

'Ik geloof van niet.' Mijn vader nam een slok en slaakte een zucht van waardering.

'Maar hij heeft een bloedhekel aan verandering.'

'Nou, kennelijk niet als hij daardoor weg kan komen bij de doden.'

Sprekend je moeder,' zei pap met een glimlachje naar zijn vrouw.

Niall kwam weer naast me zitten en nam zo nu en dan een slok van zijn drankje, terwijl hij steelse blikken op me wierp.

Omdat ik spijt had van hoe ik me had gedragen en ik ernaar verlangde om het goed te maken, om hem gerust te stellen, glimlachte ik naar hem, pakte zijn hand vast en gaf er een kneepje in. Zo wilde ik hem, en tegelijkertijd mezelf, ervan overtuigen dat alles wel goed zou komen.

Hoofdstuk 2

De volgende ochtend zag ik Niall en Mikey met elkaar staan kletsen in de tuin. Ik kon hen prima in de gaten houden door het keukenraam, mijn man en mijn broer. Het regende nog niet. Een maand lang had het gevoeld alsof er geen ander weerbeeld bestond in Kilcross, behalve die zware druppels uit die deprimerend grijze lucht waardoor regentonnen overvol raakten, afvoeren overstroomden en weilanden veranderden in bruine modderpoelen. Op die ochtend in april was er licht en kleur, en nu ook de lach van Niall. Hij was net terug van het hardlopen en stond met zijn schouder tegen onze dichte achterdeur geleund, met zijn hand tegen zijn borst om op adem te komen en omdat hij moest lachen om iets wat Mikey had gezegd. Ik kon me niet voorstellen wat. Mijn broer stond niet bekend om zijn gevoel voor humor. Even maakte mijn paniek over de aankondiging van de vorige avond plaats voor waardering voor Niall, die altijd vriendelijk was tegen mijn broer. Ik glimlachte en bedwong de neiging om uit te zoeken wat Mikey had gezegd. In plaats daarvan liet ik het gewoon over me heen komen, dit moment van pure vreugde omdat mijn broer iemand aan het lachen had gemaakt. Dit was iets om te koesteren, om op te slaan bij de rest van de herinneringen die het verhaal vertelden over mij en waarom ik hier nog steeds was.

Mijn broer wees naar iets in zijn tuinhuisje. Ik zeg nu wel tuinhuisje, maar eigenlijk was het eerder een appartement: een slaapkamer, een badkamer, een woonkamer, een kitchenette, een PlayStation – de natte droom van iedere man. Mijn moeder had het met alle geweld een tuinhuisje willen noemen en wij waren daarin meegegaan, omdat dat wel zo gemakkelijk was. Door het een tuinhuisje te noemen hoefde ze niet onder ogen te zien dat mijn broer het huis uit was. Niall ging weer rechtop staan, keek in het tuinhuisje naar binnen en knikte. Naarmate Mikey drukker begon te gebaren begon Niall driftiger te knikken. Inmiddels hoorde ik hem niet meer lachen, maar ik zag nog wel een be-moedigende glimlach op zijn gezicht. Waarschijnlijk hadden ze het over de nieuwe stellingkast waarin mijn broer zijn uitpuilen-de verzameling met boeken, tijdschriften en dvd's over de mili-taire geschiedenis bewaarde. Op school had Mikey in twee vak-ken uitgeblonken: geschiedenis en houtbewerking. Omdat hij zo goed was in het tweede kon hij zelf kasten bouwen om zijn ob-sessie voor het eerste in onder te brengen. Hij had het al een tijdje over deze uitbreiding gehad, eerder om zichzelf te overtui-gen dan ons. Verandering ging altijd langzaam bij mijn broer. Hij moest zichzelf er rustig toe zetten. Ik vroeg me af of hij wel helemaal begreep wat hem te wachten stond nu onze ouders met pensioen gingen.

Niall gebaarde naar het huis om Mikey duidelijk te maken dat hij aan de slag moest. Toen hij omkeek, zag hij mij en zwaaide.

Mikey volgde zijn blik en glimlachte naar me. Mijn broer glim-lachte ongeveer net zo vaak als dat je de wasmand bij ons thuis leeg aantrof, maar als het gebeurde, was het altijd oprecht. Mijn broer leek er niet toe in staat om te huichelen.

Ik boog me over de gootsteen heen om het raam open te duwen, op de tenen van mijn rechtervoet. Met mijn één meter zevenen-

vijftig had ik maar een beperkte reikwijdte. ‘Komen jullie even binnen? Ik ben koffie en toast aan het maken.’

‘Klinkt goed.’ Niall keek vragend naar Mikey.

‘Ik heb het druk, zusje. Nieuwe kast.’

Glimlachend knikte ik. ‘Nou, als je je nog bedenkt, weet je ons te vinden.’

Terwijl Niall naar binnen kwam, zag ik Mikey naar het tuinhuisje kijken en ernaar knikken, alsof het tijd was om de koe bij de hoorns te vatten. Daarna liep hij naar binnen.

‘Hij lijkt goed in zijn vel te zitten,’ zei ik tegen Niall.

‘Ja, al is hij wel een beetje in paniek over die nieuwe kast.’

‘Heb je niets tegen hem gezegd over gisteravond?’

‘Nee, zeg.’

Ik gaf hem zijn koffie. ‘Hoe ging het hardlopen?’

‘Heel goed. Ik heb er al tien kilometer op zitten. Nog even en ik loop de marathon van Dublin.’

‘Loop je niet een beetje hard van stapel?’ plaagde ik hem.

‘Lopen is lopen, toch? Trouwens, je moet hoog inzetten, dat heb ik met jou ook gedaan.’ Met zijn lengte van één meter negentig kon hij zijn liefde laten blijken door middel van een sierlijke buiging en een zoen op mijn voorhoofd. Ik voel me al mijn hele leven aangetrokken tot lange mensen, ben tegelijkertijd jaloers en betoverd door hun vermogen om over andermans hoofden heen te kijken, bij de bovenste plank te kunnen of een gewichtige indruk te maken door die extra centimeters, terwijl ikzelf in de menigte opga.

‘Hoe ligt het centrum erbij? Is iedereen al wakker?’

‘Het is acht uur, dus dat mag ik wel hopen. Arthur is al bezig met zijn ronde. Hij zei dat hij er op het gebruikelijke tijdstip is.’ Arthur was onze postbode en nuttigde zijn elfuurtje al sinds jaar en dag aan onze tafel. ‘Nog geen telefoontjes?’

‘Nee. Helemaal niks, voor de verandering.’

‘Misschien wordt het een rustige dag. Misschien houdt iedereen het nog even vol, omdat de zon schijnt. Het gebeurt niet vaak dat de lucht hier in april zo helder is. Op zo’n mooie dag wil toch niemand doodgaan?’

Ik keek uit het raam, kneep mijn ogen samen tegen die duizelingwekkende felheid en wenste dat ik daarbuiten was, onder de stralend blauwe hemel. Als ik vandaag ergens behoefte aan had, was het wel rust. Geen telefoontjes, geen doden, niet praten, niet luisteren. Gewoon stilte. Misschien zelfs een wandeling bij Lough Barra Bog.

‘Hoe gaat het met jou, na die grote aankondiging? Ben je al van de schrik bekomen?’ Niall keek me over de rand van zijn beker aan, terwijl hij zijn eerste en laatste slok koffie van die dag nam. De avond daarvoor hadden we het er niet meer over gehad. Ik was uitgeput geweest toen we eindelijk bij mijn ouders waren weggegaan en in bed waren gekropen. Dus had ik gevraagd of we het konden laten rusten tot ik er klaar voor was. Nu verstoorde hij met zijn vraag mijn fantasie dat alles in orde was, waardoor ik me op de stoel van mijn moeder moest laten zakken, aan het hoofd van de tafel.

‘Het komt wel goed, Jeanie.’ Niall ging naast me zitten en nam mijn handen in de zijne, die nog zweterig waren van het hardlopen. ‘Samen kunnen we dit aan, toch? We zijn een geweldig team. Wij houden de boel hier wel draaiende, geen enkel probleem.’

Ik wendde mijn blik van hem af om naar de muren van de keukens te kijken, die nog dezelfde lichtgele kleur hadden als toen ik klein was. Elke tien jaar werden ze opnieuw geschilderd. Als mijn ouders weg waren, zou ik het naar mijn eigen smaak kunnen inrichten. Ik zou alle kastjes van de muur kunnen trekken, alle tegels eraf kunnen slopen, zelfs muren kunnen uitbreken als ik dat wilde.

Ik deed mijn mond open om iets te zeggen, maar werd onderbroken door het gerinkel van de telefoon en mijn vader die het gesprek aannam in de hal.

‘Masterson Funeral Directors, met David Masterson.’

Zijn begroeting kwam er zangerig uit, vol hoop en blijdschap om de vrijheid die hij in het vooruitzicht had.